

עינה ארדל

את המקלט בנתה בכפות ידיה

*

היא עיפה, היא רוצה לישן.
 היא רוצה שיחפש אותה לפחות גבר אחד,
 היא יודעת ששום גבר לא יחפש אותה.
 היא תשושה,
 היא אמת-מלכות,
 היא עצמות כואבות
 היתה רוצה שמישו יתן לה הודמנות
 אבל ההודמנות היא חפיסת קלפים שבזבזו מזמן.
 היתה רוצה שמישו יבקש לראות את בית ילדותה,
 היא תקח אותו לרחוב עין גדי,
 יפנסו בהחבא אל החצר
 אבל נדמה שירו בכל הגברים שהביטו דרך הגדר הזו
 ולא נשאר אפלו סקרן אחד.
 היתה רוצה לסחב גבר פצוע על כתפיה
 אבל אף אחד לא נותן בה אמון בשעת מלחמה
 היא נואשת לברח, להסתתר, וכל זה לבדה
 את המקלט בנתה בכפות ידיה.

זו היתה בודאי רק טעות. הוא הביט בן בלא-אֶהְבֶּה.
 כן אומרות חברות-הכיסים היושבות לחשב עוד קצים.
 ולא אורו פניו בבואן, מרחוק לא בא לקראתן –
 כן אומרות חברות הממכר, שבנצח הפכו למסחר.
 לא כתב לה מתוך חבה וכבוד, לא קנה ליום שתוכלו שניכם –
 כן אומרות חברות הטעות, שלבן הפך לילקוט.
 לא בנה את כבודו בפמבי, לא חלק לה שבחים מול כלם –
 כן אומרות חברות השתיקה, שגורסות שהשקט מלכה.
 לא נרעד כשאמרת את שמו בקול רם, לא הפך בלבו כבצל נאלם.
 כן אומרות בידים זרות, ורגלים הופכות בפחם,
 לא שמע את הד חלומה, לא קנה לפגוש במקרה
 כן אומרות מי שמאס בן כלן, וזרק למשסת הכלבים
 ורמז רמזים מכאיבים, והכה אותן באבדן
 ותעב את אהבתן